

eller på grund af den pågældendes politiske overbevisning, køn, race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering.

Ved udformningen af dette forslag er der bl.a. taget udgangspunkt i de grunde til trusler, forhånelser eller nedværdigelser, der er omfattet af straffelovens § 266 b, dvs. race, hudfarve, national eller etnisk oprindelse, tro og seksuel orientering. Herudover er politisk overbevisning og køn medtaget i forslaget, idet disse forhold efter Straffelovrådets opfattelse også kan danne baggrund for torturhandlinger.

3.3.2. Efter Torturkonventionens artikel 4, stk. 1, 2. pkt., skal de deltagende stater sikre, at forsøg på at udøve tortur er strafbare i overensstemmelse med straffelovgivning.

Straffelovrådet finder, at straffelovens regler om forsøg er fyldestgørende i forhold til konventionen. Torturhandlinger udgør allerede efter gældende ret en overtrædelse af straffeloven, og der kan derfor også efter straffelovens § 21 straffes for forsøg på sådanne overtrædelser.

Har gerningsmanden haft forsæt til overtrædelse af straffeloven og forsæt i relation til de objektive omstændigheder, der er nævnt i den foreslåede straffeskærpselsbestemmelse, men er overtrædelsen af straffeloven ikke fuldbyrdet, skal der straffes for forsøg på overtrædelse af straffeloven, og det skal i kraft af den foreslåede straffeskærpselsbestemmelse ved straffesættelsen indgå som en skærpende omstændighed, at gerningsmanden har forsøgt at begå lovovertrædelsen ved tortur.

Er forholdet det, at overtrædelsen af straffeloven er fuldbyrdet, men den tilstræbte følge (skade, smerte eller lidelse) ikke indtrædt, skal der straffes for fuldbyrdet straffelovsovertrædelse, og da gerningsmanden har haft forsæt til at begå lovovertrædelsen ved tortur, skal dette i kraft af den foreslåede straffeskærpselsbestemmelse indgå som en skærpende omstændighed ved straffesættelsen.

3.3.3. Efter Torturkonventionens artikel 1, stk. 1, skal torturhandlingen »påføres af eller på opfordring af en offentlig ansat eller en anden person, der virker i embeds medfør, eller med en sådan persons samtykke eller indvilligelse«.

Det er Straffelovrådets opfattelse, at begrebet »offentlig tjeneste eller hverv«, som anvendes i en række bestemmelser i straffelovens 16. kapitel, vil være dækkende i forhold til Torturkonventionens udtryk. Torturkonventionen må efter Straffelovrådets opfattelse forstås således, at den påbyder deltagerstaterne at kriminalisere såvel torturhandlinger begået af den pågældende stats egne offentligt ansatte som tortur-

handlinger begået af offentligt ansatte i andre stater eller i internationale myndigheder. En straffeskærpselsbestemmelse for torturhandlinger bør derfor som udgangspunkt omfatte alle, der virker i dansk, udenlandsk eller international offentlig tjeneste eller hverv. Denne personkreds svarer til afgrænsningen efter straffelovens §§ 122 og 144 om henholdsvis ydelse og modtagelse af bestikkelse.

Straffelovrådet har overvejet, om også personer, der falder uden for begrebet offentlig ansættelse eller hverv, bør omfattes af bestemmelsen. Straffelovrådet har endvidere overvejet, om også private, der udøver erhverv i medfør af offentlig autorisation eller anerkendelse, bør omfattes af bestemmelsen, f.eks. advokater og privatpraktiserende læger.

Det er Straffelovrådets opfattelse, at der ikke er særligt behov for, at sådanne personer bliver udtrykkeligt omfattet af en straffeskærpselsbestemmelse for torturhandlinger. Disse personer vil således være omfattet af straffelovens § 23 om medvirken, hvis de medvirker til torturhandlinger, der begås af en person i offentlig tjeneste eller hverv. Som et eksempel herpå kan nævnes en forsvarsadvokat, der på opfordring af en anklager påfører sin klient stærk fysisk smerte for at få klienten til at tilstå en forbrydelse.

Efter Torturkonventionens artikel 1, stk. 1, omfatter torturbegrebet også torturhandlinger, der udøves på opfordring af en offentligt ansat eller en anden person, der virker i embeds medfør, eller med en sådan persons samtykke eller indvilligelse. Efter konventionens artikel 4, stk. 1, 2. pkt., skal enhver deltagende stat endvidere sikre, at bl.a. handlinger begået af enhver person, som udgør meddelagtighed eller deltagelse i tortur, er strafbare i overensstemmelse med straffelovgivning.

Straffelovrådet har overvejet, om det udtrykkeligt bør angives i en straffeskærpselsbestemmelse for torturhandlinger, at bestemmelsen også omfatter personer, der udøver tortur på opfordring af en offentligt ansat mv. eller med en sådan persons samtykke eller indvilligelse. Straffelovrådet finder, at reglerne om medvirken i straffelovens § 23 sikrer, at de nævnte personer bliver omfattet af straffeskærpselsbestemmelsen. Det gælder både medvirken, der består i opfordring eller samtykke til eller indvilligelse i torturhandlinger, jf. herved Torturkonventionens artikel 1, stk. 1, og medvirken, der består i meddelagtighed eller deltagelse i tortur, jf. herved Torturkonventionens artikel 4, stk. 1.

Straffelovrådet har herved lagt vægt på, at der efter straffelovens § 23 ikke skelnes mellem hovedmand og medgerningsmand, og at det derfor ikke er afgørende,